

DE MONSTERLIJKE WEZENS

❖ VAN DE ONDERWERELD ❖

Reeds verschenen

Wist je dat er reeds een eerste boek is verschenen met 13 monsterlijke wezens? Ontdek ze allemaal in de allereerste Encyclopedie van Vega.

Verlees mij niet uit het oog!!

De Meestervampier

edereen heeft al weleens van vampiers gehoord: die enge, bleke griezels met scherpe hoektanden die als toetje het bloed uit de nek van een onschuldig slachtoffer zuigen. Maar niet alleen als toetje. Bloed vinden ze ook heerlijk als voorgerecht. En als hoofdgerecht. Oh, en als tussendoortje ook, ja. Je blijft dus best uit hun buurt, als je niet als bloedworst op hun bord wil eindigen. Ze zijn ook verschrikkelijk snel, en sterk. Niemand kan tegen hen op.

'En Vladimir dan?' hoor ik jullie denken.

Wel... ik durf het bijna niet te zeggen, maar... Nee, ik durf het echt niet. Goed, misschien moet ik jullie gewoon meenemen naar het begin...

Het begon allemaal op de dag dat Felix, een achttienjarige jongen uit Schemermeer, besloot om samen met zijn vriendinnetje Britt naar de sterren te kijken.

'Oooh, zo romantisch!' dacht Britt blij. Haar blijdschap maakte echter al gauw plaats voor angst. Felix nam haar immers mee naar het kerkhof, het kerkhof! En dan nog vlak naast een creepy, oud mausoleum! Britt was helemaal niet op haar gemak en hoorde overal gekke geluiden.

Felix vond haar maar flauw: er was helemaal niemand...

Maar toen schoot er plots iets langs hen heen met de snelheid van een bliksem. De twee gilden het uit. Tot ze zagen wie voor hen stond. Vladimir! Ze lachten opgelucht. Wat had hij hen laten schrikken! Maar... waarom zag hij er zo vreemd uit? Hij leek wel een vampier! Dit was een grapje, toch?

Voor ze nog iets konden zeggen, schoot Vladimir naar voren. Het laatste wat ze zagen, waren zijn twee scherpe hoektanden, die blikkerden in het maanlicht.

Daar, nu weten jullie het. Onze eigenste Vladimir, nobel lid van de Nachtwacht, die gezworen had de mensen van Schemermeer te beschermen, viel diezelfde mensen aan.

Bloedworst gemaakt van mensenbloed

Nietsvermoedend gingen Keelin en Wilko de volgende ochtend met Vladimir aan de slag in de herberg. Cooper was er ook. Hij probeerde Helena rond zijn vinger te draaien en zou daar misschien in geslaagd zijn, als hij niet werd opgeroepen voor een misdaad: vandalisme op het kerkhof.

Wilko wilde meteen mee. Misschien was dit wel iets voor de Nachtwacht, fluisterde hij de anderen toe.

Vladimir schrok en wimpelde hem haastig af. Hij ging wel alleen kijken! Wilko kon zich beter over de gasten ontfermen: Vladimir wees naar Britt en Felix die op dat moment binnenkwamen.

De twee zagen er inderdaad maar pips uit. Ze droegen allebei een zonnebril en reageerden nauwelijks op wat Wilko en Keelin zeiden. En wat nog vreemder was, ze waren allebei overtuigde veganisten, maar bestelden opeens een rauwe steak tartaar!

Wilko en Keelin begrepen er niets van. Tot Wilko twee bijtgaatjes in de nek van Felix zag...

veganist = iemand die geen dierlijke producten eet of op een andere manier gebruikt (dus geen familiarid van mij, Vega!)

Ik was net in een heroïsch spelletje jeu de boules verwickeld met mezelf, toen Wilko en Keelin kwamen binnengestormd. Wilko was ervan overtuigd dat die twee bijtgaatjes van een vampier kwamen, maar dat geloofde Keelin niet.

'Vlad zou dat dan toch wel hebben gevoeld? De ene vampier komt niet zomaar op het territorium van de andere!'

Voor ik ook maar iets van mijn ongelooflijke wijsheid aan het gesprek kon toevoegen, waren ze alweer verdwenen. Waar haalden die jonge snaken de euvelen moed om mij zomaar aan de kant te zetten?! Maar goed, ik moet toegeven dat zelfs ik in al mijn geniale wijsheid in de verste verte niet had kunnen bevroeden dat onze eigenste Vladimir de bloeddorstige vampier was op wie Wilko en Keelin jacht zouden gaan maken.

Vladimir had ondertussen niet stilgezeten. Toen Cooper op het kerkhof aankwam en merkte dat de deur van het mausoleum geforceerd was, sloop hij behoedzaam naar binnen. In het midden van de grafkamer stond een stenen graftombe, met daarop een tekst gebeiteld.

'Ab initio ad infinitum. Van het begin tot het einde', vertaalde hij. Voor hij er echter zijn hoofd over kon breken, kwam er iemand achter hem binnen.

'Jij!' riep hij. Maar meer kans om iets te zeggen kreeg hij niet.

Een ijzelijke gil weerklonk over het hele kerkhof. Ik krijg het haast niet over mijn lippen, maar Vladimir had opnieuw toegeslagen... En zijn bloeddorst was nog niet gelest.

Daarna richtte hij zijn pijlen op niemand minder dan Sacha! Wat was er toch met onze lieve, zachtaardige vampier gebeurd? Hij vroeg haar mee naar het bos om wilde aardbeien te plukken. Had ik toen geweten wat ik nu wist, dan was ik voor haar voeten gaan liggen, met boek en al, om haar tegen te houden! Maar ik wist nog van niets, dus ging ze mee.

Gelukkig trok ze iets uit de bodem dat Vladimir meteen alle lust benam om haar te bijten.

'Kijk, wilde look, daar zal Helena blij mee zijn!' riep ze onschuldig.

Vladimir wankelde meteen achteruit.

Gelukkig kwam Keelin toen aangelopen. Ze was zich van geen kwaad bewust en trok Vladimir mee.

'Er is een vampier aan het werk', fluisterde ze.

Vladimir weerlegde dat meteen: dat kon niet, hij zou het toch wel weten als er een andere vampier actief was op zijn terrein?! Maar daar wilde Keelin niets van horen. Er was iets aan de hand. Het hele dorp liep vol met bleke mensen met bijtewonden in de nek! Dik tegen zijn zin liet Vladimir zich meevoeren.

Terwijl Keelin in het bos op zoek ging naar Vladimir, deed Wilko hetzelfde op het kerkhof. Ook hij merkte de geforceerde deur van het mausoleum op, ook hij ging naar binnen en ook hij zag de Latijnse spreuk op het graf. Maar toen hij zich omdraaide en weer naar buiten ging, stond niet Vladimir hem daar op te wachten, maar Cooper.

Die deed al even raar als Felix en Britt, maar toen hij zijn hoofd draaide en Wilko twee bijtewondjes zag, wist hij hoe laat het was: Cooper was ook een vampier geworden!

Langzaam kwam hij naar Wilko toe gestapt.

Vanuit zijn ooghoeken zag Wilko dat hij niet alleen was. Ook Felix en Britt kwamen langzaam op hem af. Gelukkig kon Wilko op zijn weerwolfkrachten rekenen. Hij wachtte het juiste moment af en maakte zich toen met een wolvensprong net op tijd uit de voeten.

Keelin en Vladimir waren ondertussen met mij aan het beraadslagen. Nu ja, Keelin en ik waren aan het beraadslagen, Vladimir lag er maar verveeld bij. Uiteindelijk ging hij zelfs naar zijn kamer om te slapen, omdat hij zich niet goed voelde.

Niet veel later kwam Wilko verslag uitbrengen. Toen hij vertelde over het mausoleum, was mijn aandacht meteen getrokken. Mausoleum? Welk mausoleum? Wie lag er begraven?! Dat wist Wilko niet. Er stond geen naam op, alleen een spreuk:

'Ab initio ad infinitum.'

Dat was voldoende om me ter plekke te doen verstijven. Graaf Raghule!

'Ga naar Vladimir en ga kijken of hij effectief in zijn kamer zit!' riep ik.

'Moet ik hem meebrengen?' vroeg Wilko.

'Nee!' brulde ik. 'Sluit hem op!'

Dat was het gekste wat Wilko mij ooit had horen zeggen, maar hij zag wel dat ik het meende, dus rende hij naar de kamer van Vlad. Die hing braaf in zijn kast te slapen. Tenminste, dat dachten we, want zodra Wilko de kastdeur weer gesloten had, trok Vladimir zijn ogen open...

Het werd een heel moeilijk moment in de geheime kamer. Ik vertelde alles wat ik wist over de Meestervampier, het meestermonster dat een nieuwe familie vampiers om zich heen wilde verzamelen zodra de zon onder was. Want dan zouden alle mensen die gebeten werden, definitief vampiers worden.

Keelin schrok: hij had er al zoveel gebeten!

'Eigenlijk,' corrigeerde ik, 'heeft hij er nog geen enkele gebeten.'

'Wie dan wel?' vroeg Wilko.

'Vladimir', zei ik. 'Elke vampier, dus ook Vladimir, gehoorzaamt aan Raghule. Het is alsof hij bestuurd wordt door de Meestervampier. Hij heeft geen vrije wil meer.'